

СЕРЕДА

1 СІЧНЯ 1969 р.

Ціна 2 коп.

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ОУНЬСЬКОГО
ІМ. Д. П. ЧЕРНІВЦЬКОГО
ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКМУ

НОВОРІЧНЕ ПОЗДОРОВЛЕННЯ РАДЯНСЬКОМУ НАРОДОВІ

Дорогі товариші і друзі!
Через кілька хвилин відійде в історію рік 1968. З почуттям виконаного обов'язку проводжає його наш народ. Минулий рік залишив добру пам'ять у серці кожної радянської людини. Ще могутнішою стала наша велика Батьківщина. Радянський народ — першобудівник комунізму — знову яскраво продемонстрував незламну морально-політичну єдність, непохитну волю в боротьбі за здійснення своїх творчих планів, за зміцнення позитивної соціалізму, демократії і миру.

У 1968 році наша країна зробила ще один великий крок по шляху до комунізму. Плідно працювали героїчний робітничий клас та славне колгоспне селянство, народна інтелігенція, успішно завершивши третій рік п'ятиріччя. Стали до ладу сотні нових підприємств і заводів. Зібрано великий урожай зерна, бавовни, цукрових буряків та інших культур, перевиконано річні плани продажу державі продуктів тваринництва. Широко розгорнулася боротьба за втілення в життя намічених партією завдань по дальшому піднесенню сільського господарства.

Неухильно підвищується добробут радянських людей, зростає реальні доходи трудящих. У минулому році ще ширше розгорнулось будівництво жител, шкіл, культурно-побутових закладів.

Вчені та інженери, працівники освіти і майстри літератури та мистецтва — вся радянська інтелігенція своєю натхненною творчістю завоювала нові висоти в розвитку радянської науки, техніки і культури.

У загальнонародній боротьбі за нашу світлі ідеали величезна роль належить радянським жінкам. За верстатом і в полі, у лабораторії і в навчальному класі, на державній і громадській роботі — скрізь і всюди ми бачимо плідні їх умілих рук і розуму. Зігріта ласкою і теплом сердець, під співчутливою їх увагою росте молода змінна Країни Рад.

Гідним спадкоємцем великих революційних традицій, ратних і трудових подвигів батьків виступає радянська молодь. Юнаки і дівчата наполегливо працюють на заводах і фабриках, на будовах і колгоспних полях, наполегливо оволодівають знаннями, прилучаються до висот науки, техніки і культури, прагнуть бути послідовними продовжувачами великої справи старших поколінь.

Радянські Збройні Сили, вірні патріотичному і інтернаціональному обов'язку, оснащені сучасною могутньою зброєю і найновішою технікою, надійно охороняють мирну працю нашого народу, разом з арміями братніх країн твердо стоять на варті соціалістичних завоювань.

Вірна заповітам Леніна, наша Радянська держава у своїй зовнішній політиці послідовно відстоює справу соціалізму і свободи — народів, справу миру і дружби між народами, принципи мирного співіснування держав з різним суспільним ладом.

Наші досягнення викликають почуття гордості у всього радянського народу, у всіх прогресивних людей світу. Творчою працею і енергією, злитими воедино зусиллями мільйонів радянських людей, успішно здійснюються рішення XXIII з'їзду Комуністичної партії, споруджується велична будова комунізму — майбутнє всього людства.

У переддень Нового року найвищий орган державної влади — Верховна Рада СРСР памітила перспективи розвитку народного господарства на 1969 рік.

Навіки спаяні братерською дружбою і спільними ідеалами, зустрічають народи нашої багатонаціональної держави наступаючий 1969 рік новою трудовою і політичною активністю. Справді всенародним став рух за дострокове виконання п'ятирічного плану, за гідну зустріч великого свята — 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. У ці дні з новою силою лунає заклик партії:

— Жити, працювати і перемогати по-ленінському! У вірності марксизму-ленінізму, заповітам Леніна, в керівництві загартованої у класових битвах ленінської партії — запорука всіх наших перемог.

З твердою вірою в майбутнє зустрічає радянський народ Новий рік.

Центральний Комітет Комуністичної партії Радянського Союзу, Президія Верховної Ради СРСР, Рада Міністрів СРСР сердечно поздоровляють радянських людей з Новим роком і бажають усім нам, дорогі товариші, міцного здоров'я, успіхів і великих звершень у праці, навчанні і творчості, здійснення всіх наших планів.

Вступаючи в Новий рік, ми шлемо свої навіки поздоровлення і дружні побажання народам країн соціалізму, братнім комуністичним і робітничим партіям, робітничому класові, трудящим селянам, передовій інтелігенції, народам молодих національних держав, усім, хто бореться проти імперіалізму та колоніалізму.

Хай 1969 рік буде роком дальших перемог сил миру, демократії і соціалізму, роком нових досягнень нашого народу в будівництві комунізму!

З Новим роком, з новим щастям, дорогі товариші!

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ КПРС ПРЕЗИДІЯ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР РАДА МІНІСТРІВ СРСР

ДРУГА В КІРОВОГРАДІ

Недавно монтажники подарували мешканцям нашого міста першу тролейбусну лінію, на якій закурсували швидкохідні суперники автобусів.

Новий рік «в'їхав» у Кіровоград по другій лінії, яка з'єднала тролейбусний парк з міжрайбазою. Скоро по маршруту довжиною в 7 кілометрів помчать красені «КіВ-4». За кермо тролейбуса сядуть молоді водії — комсомольці Галина Шиханцова, Григорій Тиміщенко, Леонід Хрипун та інші.

На новій лінії буде більше десятка тролейбусів.
Т. КАВЕРІНА,
диспетчер.

В МОРЕ... НА АЕРОСАНЯХ

«Урожайним» був 1968 рік для рибалок колгоспу імені Петровського. Річний план по вилову риби був перебитий на 1200 центнерів. Особливо відзначилася бригада М. М. Кузешка. Вона перевершила

своє завдання на 200 центнерів.

У новому році рибалки будуть виходити в море... на аеросанях. По міцному панциру льоду мчатиме цей швидкохід, навантажений черговим виловом.

Аеросани стають у великій пригоді трудівникам моря. А вже найдальша база рибалок знаходиться на віддалі 25 кілометрів.

Е. ЯРУШОК,
м. Крем'яць.

МАЛЕЧІ НА ЩЕДРИЙ ВЕЧІР

Веселий хоровод малюків повільно рухається навколо зеленої красуні-ялики. Щасливі і усміхнені обличчя вихованців і вихователюк.

До Нового року маленькі громадяни радгоспу «Маріампольський» отримали чудовий подарунок — світле двоповерхове приміщення дитячого садка. До нього підключене центральне опалення, гарні нові меблі прикрашають його кімнати.

Дитсадок розрахований на 100 місць.

Л. ГРИГОРЕНКО,
Петрівський район.

ЗА ТРАДИЦІЄЮ

Кілька днів тому в Кіровоградському Будинку культури імені Калініна відбулася традиційна нарада щорічних випускників медичних вузів країни, що працюють в нашій області.

Зі словом-вітанням виступив заслужений лікар УРСР, завідувачий обласним відділом охорони здоров'я М. Х. Подворний.

Потім з молодими вєдками своїм багаторічним досвідом поділилися досвідчені лікарі В. М. Опара, О. Г. Захарченко, Є. С. Якубовський та інші.

З відповіддю піднявся на трибуну Віра Бірюк з Новоміроградського району, Микола Сидельников з Устинівського району, Анатолій Олександров з Олександрівського району.

Велику армію медичних працівників на Кіровоградщині поповнило 130 молодих спеціалістів. Більшість з них були присутні на цій нараді.
Д. ПЕТРЕНКО.

ОДВІЧНЕ ДЖЕРЕЛО

Ленін — одвічне моє джерело, Революції мудре крило. В залі стоїть урочиста і напружена тиша. Вірш «Ленін» читає молодий кіровоградський поет Леонід Народовий.

А потім зі сцени знову лунає:

У пам'яті шати світлі, Безмежні, як небокрай. Ще стільки речей на світі, Що Ленін пам'ятають.

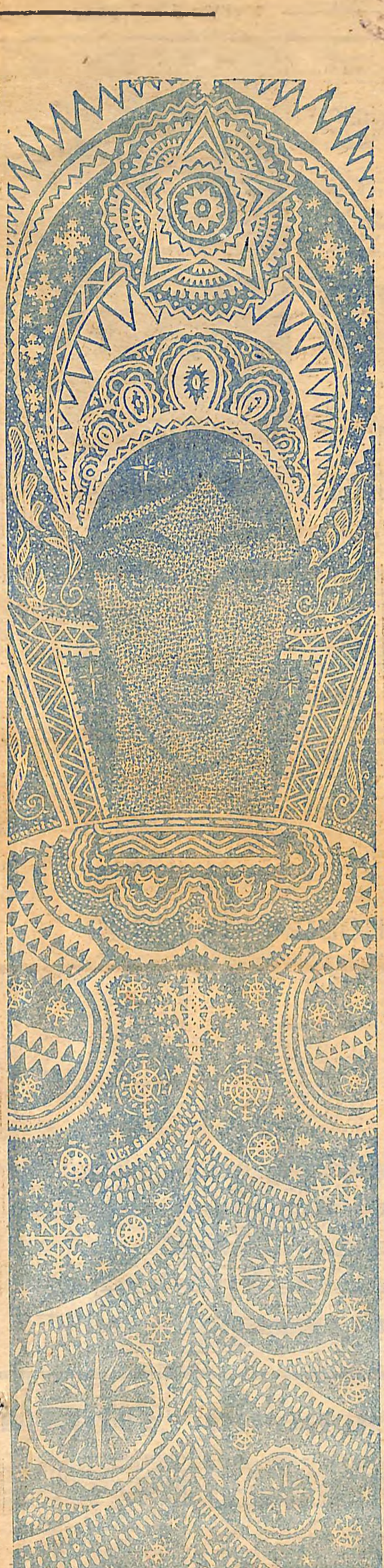
Це рядки із поезії «Рядок про Леніна» кіровоградця Валерія Гончаренка.

Цього вечора в клубі зібралась як молодь, так і літні мешканці села Богданівки. В гості до хліборобів напередодні Нового року приїхала бригада літераторів області на чолі із членом СПУ М. К. Смоленчуком.

Молоді письменники поділилися із колгоспниками творчими планами на лейнську тематику, познайомилися з новими творами.

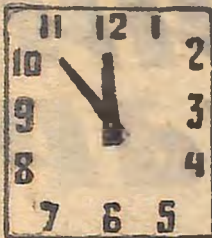
Це був останній «Ленінський в'їзд» кіровоградських митців у минулому році. В новому році — нові зустрічі.

В. ВАСИЛЕНКО,
Знам'янський район.

Малюнок В. ОСТАПЕНКА.

У колі друзів

МОНОЛОГ ЧАСУ, РЕДАКЦІЙНОГО ГОСТЯ,
ЗА СВЯТКОВИМ НОВОРІЧНИМ СТОЛОМ

Я — Час, ваш постійний супутник і ваш друг. Всі триста шістьдесят шість днів цього високосного року я був разом з вами. І сьогодні, зірвавши останній аркуш календаря, ви згадете, чим був знаменним рік 1968-й, що він приніс і що передав новому, 1969-му. Засвідчую, що рік минулий для вас, молодих, був особливим, ювілейним. П'ятдесят п'яти років літ записав комсомол країни в свою біографію, гідними трудовими подарунками зустрів червону дату в історії Спільни. На колгоспних нивах і в цехах заводів, в студентських аудиторіях і в шахтах, скрізь я бачив молодечий запал, невтомність молодих рук, пошук.

А зараз молоді кіровоградці стали на трудову вахту за гідну зустріч 100-річчя від дня народження В. І. Леніна. З кожним днем шириться змагання, ініціаторами якого виступили механізатори з колгоспу «Дружба» Новоукраїнського району, доярки з колгоспу «Мир» Гайворонського району та бригада токаря з «Червоної зірки».

Прожито ще один рік. Мабуть, від того, що він був багатим на події, повним добрих справ і веселим, немає і того традиційного суму, який завжди буває при розлуці. Бо новий, 1969-й рік — то новий крок в майбутнє, нові діла, нові зустрічі. А скільки їх було торік, цікавих зустрічей з цікавими людьми! З багатьма з них ми познайомилися на сторінках «Молодого комунара». Механізатори Микола Котляр та Василь Моторний, робітники Анатолій Рабинович та Іван Дерипас, ятранці, кропивничани та інші — то наша велика рідня, за якою ми зустрічалися протягом минулого року. І сьогодні, підсумовуючи зроблене, проголошуючи тост за добрі справи року минулого, ми зустрічаємося знову на сторінках газети із своїми старими знайомими.

З люб'язного запрошення редакції вони прийшли сьогодні всі в гості, щоб ближче познайомитися, щоб разом зустріти новий, 1969-й рік. Отже, в нашій уявній новорічній святковій залі зібралися всі ті, з ким ми зустрічалися протягом року.

А я, Час, представлю вам наших гостей, познайомлю з їх планами, розповім про їх товаришів, про їх будні і про їх свята.

ВОГНИК СЕМАФОРА

Я, Час, поведу вас у гості до моїх друзів — залізничників. Вони, як, мабуть, ніхто інший, вміють цінувати кожну хвилину. Не знаю, де ми зустрінемося з ними. Можливо, десь на перегоні, можливо, під час формування состава. Не всі вони сьогодні сядуть за святковий стіл. Але, якщо вони і в дорозі, сьогодні ми згадаємо їх. А з одним із залізничників, Іваном Дерипасом, я вас сьогодні познайомлю.

Куди б не віз я поїзди в останні дні 1968 року — чи на П'ятыхатки, чи до Миронівки, чи до станції Ізясні Т. Г. Шевченка — скрізь по дорозі зустрічаю приготування до свята. Бачу, як у вікнах будинків уже спалахнули різнобарвними вогнями ялинки,

у вагонах зустрічних пасажирських бачу людей, що поспішають вже на святкування Нового року. Навіть зелений вогник семафора, здається мені, підморгує весело, і колеса на стиках грайливо відстукують.

В такі хвилини особливо згадується прожите, пам'ятні дати року, що минає. Чим він був знаменним для мене? У пам'яті зринають спогади...

Важко вибрати щось головне, бо все, здається, було важливим і для мене, і для моїх друзів. Наша колонна вийшла переможцем у змаганні комсомольсько-молодіжних колективів депо на честь комсомольського ювілею. Йї присвоєно звання імені 50-річчя ВЛКСМ. Багатьом з нас пам'ятним залишиться минулий рік ще й тому, що ми в ньому вирости професійно. Мій помічник Євген Воронський тепер уже самостійно працює машиністом, а до мене прийшов Григорій Копальчук.

Через скільки перегонів буде станція, назва якій 1969-й рік? Кілька хвилини зупинки,

і знову електровоз буде намотувати на колеса кілометри, рахуючи вже години нового року. В 1969-му я відсвяткую десятиріччя своєї роботи на залізничному транспорті, він принесе мені і моїм друзям ще багато радісних і хвилюючих подій.

Прислухайтесь! Чуєте голубі звуки мелодії? Це — монолог святкового мастроу бригадири Олександрійської шахти 3-біс, який також присутній за нашим столом.

ГОЛУБА МЕЛОДІЯ

ЩОНО хлопці мої піднялися з лави. Гамірлявою юрбою носинають вони до роздягальні, а потім в душину. Настрий у всіх чудовий. Морозяне повітря дзвенить, як голуба мелодія. Мелодія свята. Адже сьогодні 31 грудня. Двері роздягальні розходяться широкими крилами. Ось Микола Робот, загадково посміхаючись, на ходу намагає шапку і вискакує на подвір'я шахти.

Микола тільки два місяці тому женився. Отже «мелодій місяць» у нього в свіжій пам'яті. Поспішає молодий сім'янин. Муняють кроки до зупинки автобуса, а його і... нема. І, можливо, не буде ще якихось 15-20 хвилин.

А він Микола Деся. Назважаючи на те, що він має уже «солідний» стаж сімейного життя (вдома чекають троє Десянів), все одно поспіхом гортає широкі кроки до зупинки.

Найбільше не терпить нашому гірничому майстрові Миколі Плахотньому. Він холостяк. Його не чекають ні жінка, ні діти. А може, на його чекає наречена? Хто його знає.

Поступово пустіє дільниця № 2, де працює наша бригада. Останніх гірників підймає нагору каруца... В новорічне свято думки схожі на чудодійні іскри. Ось одна із них підняла жмуток споминів, і ті запромінялись, засвітлились. А річний план? Його ми виконали ще в листопаді. При навантаженні на механічний комплекс 500 тонн видобутку вугілля позмінно, ми давали і по 700, і по 800 і навіть по 900 тонн. Є заповітна мрія в новому 1969-му довести цей ріст до 1000 тонн. А що? Це реально.

Годинник мій підморгує стрілками і позвонить: «до-до-му, до-до-му!» І хоч і бригадир і вже солідна людина, але і мені теж хочеться хвацько поправити шапку і, перестрибуючи через кілька сходиш відразу, збігти вниз, до хлопців.

Вдома мене ждуть Раїса Іванівна (це моя дружина) і Валентина Володимирівна (донька, вже ходить в другий клас). А також два козаряги

Володимир та Сергієво, які велими схожі на свого батька. Я їду на зустріч веселим вогням. У моїм серці грає голуба і прозора мелодія. Мелодія народження... В. РУДОЙ, бригадир комплексної механізованої бригади шахти 3-біс. м. Олександрія.

СЛОВО — ЛАУРЕАТАМ

У нашій новорічній залі і відомі тобі, читачу, лауреати обласного комсомольського конкурсу імені Юрія Яновського — художник Б. О. Домашин, поет Л. М. Народовий і композитор О. П. Смолянський, поет В. О. Юр'єв.

БРОНСЛАВ ДОМАШИН: — Приємно бути в такому от широкому колі. Бо ж кожний зустріч — то нові враження і нові твори. Ось нещодавно закінчив картину «Над Дніпром», задум якої виник, коли виїздив на епоху в Калев. В шістьдесят дев'ятому думаю податися в село, поближе до природи, щоб краще пізнати сушняка, створити його портрет, який найтоніше виражав би суть сьогоднішньої людини, як володаря природи. Продовжую працювати над ленінською темою. «Ленін з дити», «Ленін — вождь» — ось ті задумки, що вже напівзакінчені у життя. Леонід Народовий і Олег Смолянський порадували новою «Новорічною піснею».

НОВОРІЧНА ПІСНЯ

Слова Леоніда НАРОДОВОГО. Муз. Олега СМОЛЯНСЬКОГО.

Відходять роки, наче люди,
А ти їх не клич назад,
А ти не сумуй, — це буде
Рік новий
І новий снігопад.
Приспів:
Сніжинок рої,
Сніжинок рої —
На віт твої,
На мрії твої,
Сніжинки розтануть
На яблуках щік.
А щастя, мов білка,
Стрибне з року в рік.
А з роком новим, як і завжди,
Незвершені справи йдуть.
І пісню до серця звешив,
Подальше
Ми туди, де нас ждуть.
Приспів.
Ми зробимо все,
як сказали,
Забувши про дні і час...
І десь на глухих вокзалах
Рік Новий
Зустрічатиме нас.
Приспів.

ЗАКОХАНІ ЧАСУ НЕ ПИЛЬНУЮТЬ

Для них він летить непомітним серпачком сріблястий звуків, солодких і терпких пахохів трав та квітів, казкових сивом місячних поцей... Закохані забувають про час... А він сам нагадує за себе, бо поряд з ними йде з години на годину, з дня в день, з місяця в місяць... В Новий 1969 рік студентка музучилища Тамара Павлівська і студент другої міської гімназії Геннадій Малков вступають під звуки «Весільного маршу» Мендельсона. Під самий Новий рік вони обмінялись обручками — традиційним символом подружньої вірності. Пара щасливих... А час рахував і рахував їх — веселих і серйозних, гомінких і мовчазних, гарних і сум'ячких... 2061 сім'ю праїня у свої володіння бог шлюбу Гімней лише в Кіровограді. А це вже 4123 щасливих!

РЯСНІЙ, НИВО, КОЛОСОМ

Слово кращого жєнця, переможця змагання на приз «Молодого комунара» 1968-го року.

Степ заснув. Не чути жайворонкового співу, не прокотить вітерцє хвилюю золотавого колоса. Та то лише здається, що поле спить. Для хлібороба земля жинє завжди. Десь під снігом затишно спочивають зернята, щоб з першими променями простягти пружкі зелені стрілочки до сонця. І піднімуться вони вище і вище, мидуючи око сільського трурдаря.

Початок жини, перша загінка для мене завжди, як свято. З особливим хвилюванням сїдав я за кермо комбайна і минулого року. Я знав, що десь в цей же час готуються виборювати приз редакції газети «Молодий комунар» ще близько шістьдєсяти моїх колег.

Вийшло так, що переможцем став я. Вся роліпа моя: батько — старий механізатор, брати Михайло та Леонід — теж мої колеги, моя вірна помічниця і дружина Тоня, навіть, першокласниця Валька раділа моему успіху. Та що говорити про рідних. Все село вітало мене.

Як бачите, рік 1968-й був для мене щасливим. Тим більше, що в минулому році сталася набажлівіша в моему житті по-

дія: комуністи колгоспу рекомендували мене кандидатом в члени КПРС. Зараз зима, і перше слово не за нами, комбайнерами. Та коли наступлять жинива, я запевняю, що мій СК-4 так же гордо попливе полем, як і минулого року, і зберу я ним не менше. Слово хлібороба.

М. КОТЛЯР, комбайнер колгоспу «Зоря комунізм у» Новгородківського району.

Щедрий вечір, добрий

Вітряне перевесло в'яже ялинкове віття в осянко-повний сніг. Неподалік скрипить вітряк. Розсердившись, що тривожать її спокій, Баба Яга визирає із своєї хатки на курячих лапках і щось шамкотить в бік хлопців-молодців. Та Дон-Кіхоти і пани Коцькі, Ромео і Тараси Бульби, Іллі Муромці і Космонавти не звертають на неї уваги. Під їх опікою спокійно себе почувають і Джульєтти та Морські Царівни. Сиплять дзвінко сміхом. А в перервах між сміхом і піснями всі ласують гарчачими млинцями, що печуть неподалік від вітряка.

В цю новорічну ніч знову ожила казка, в хороводі зустрілися герої багатьох епох, засвідчуючи нашу сьогоднішню радість буття.

Шановний Георгій Лаврентійович Бугайський, учитель місцевої школи, сьогодні — щедрий і при-

вітний Дід Мороз, русява школярка Люба Коваль — чарівна Снігуронька. Микола Квашенко, секретар комсомольської організації колгоспу, зараз не секретар, а веселий щедрувальник, як і комсомолки Галина Уриш, медичний працівник, Надійка Похил, працівник ферми.

То тут, то там чути скрип дверей, зринають щедрівки, колядки. Щедрий вечір, добрий люди, Хай вам щастя Всюди буде! — дзвенять тенори Надійки Похил, Миколи Ковалюка...

Прийшли хлопці і дівчата з Новим роком Вас вітати. З Новим роком Вас вітати! Мільйони нових побажати! — підхоплює альтом Галина Уриш. Розчулена Харчтина Юхимівна Гричишкіна запрошує щедрувальників до господи. Про мільйони не випадково згадали вечірні гості. Харчтина Юхимівна п'ятий рік ста-

харкою працює в колгоспі. Лише за минулий рік вона зі своїми товаришами по роботі здала державі мільйон двісті тисяч яєць. Ї працює вільче орден Леніна. А в іншому місці чути: Сієм, сієм, поспішає! З Новим роком Вас вітає! Сієм зерном ваговитим, Добрим людям працюватим, Не з сівалок, а з долонь, По долонь, по ослонь! Поспішає в кожній хаті, — Будьте радісні я багаті!

То молоді вітають ланкову Олену Киндївну Степанівну. Згодом щедрівка веселою хвилею влітає і в дім другої ланкової — Поліни Панасівни Паливоди.

Посухливий рік був, це кожний знає. І якщо павіт без дощу він став щедрим для колгоспу, то це лише завдяки таким, як Поліна Панасівна, Олена Киндївна (близько 43 центнерів зерна кукурудзи з гектара взяли), як механізатори Дмитро Іванович Білокрис, Євген Іванович Ловченко, Володимир Пушенко (він поки що комсомолець, та незабаром буде комуністом, готується юнак до аступу старшани).

Від хати до хати крокують щедрувальники, бо ж

НАШЕ ЗНАЙОМСТВО відбулося в Петрівському районі, коли він, змінивши кудлатої шапки сніг, став на порозі райкому...

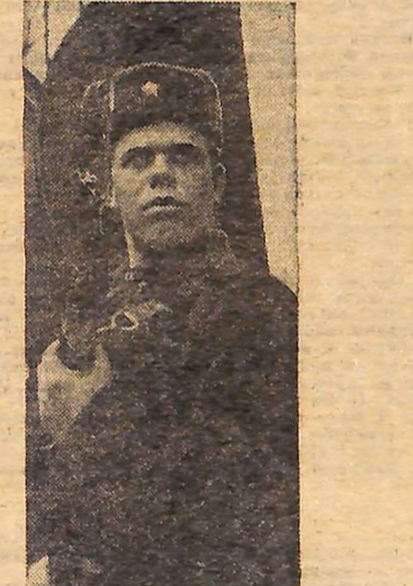
ЗОЛОТНИК МОЄЇ ЮНОСТІ

Заметіль реготала розкотисто. Дротин тремтіли від холоду. І дзвонили, дзвонили, як на сполох...

він: «Я вже шофер. В «Сільгосптехніці». А по хотіли його туди брати...

христанній групкомсорг Юрко, забувши навіть привітатися, випалить: «Віктор Митрофанович, мій...»

«Друзі мої, мені так важко йти від вас, адже звикши, виявив кожного... І яким пернулися ті роки, я б обов'язково пішов тільки на комсомольську роботу»...

В. СМАГЛЮК.

П ОЗНАЙОМТЕСЯ ще з одним нашим гостем — Вірою Андрійівною Тимченко. Випускниця Харківського інституту мистецтв...

БАБА ЯГА У МІНІ-СПІДНИЦІ

Скільки сьогодні всюдю погнилі і електричних, і неонових, і бенгальських!.. А скільки лампочок! Жовтих, червоних, зеленіх...

вечір

кого поминаеш, як кожний — людина щира, як кожний — то пісня праці і перемоги. А у відповідь такі ж щирі побажання й щедрувальникам, бо кожний з них — це теж творець достатку.

ОТЖЕ, ЯЛИНКА...

...гумориста,

...студента,

Розбуркала-таки Снігурочка Діда Мороза. Ой, дідуно, ходім швидше! Там вас такі дівчата чекають...

А Гнилушу Оксану, а Таню Бовнієнко? І тих подружок-цокотушок знаю. І Явдошку Корочук. І Ганну Мірошніченко...

Хвалиться Дід Мороз, що вже поздоровив з Новоріччям і Фросю Кулинич, і Марію Поянцку, і Раю Куліш...

Не знав вона. Діди спочивала у своєму кришталевому палаці, у нашому колгоспному саду наливалися медами і сонцем яблука і груші...

Снігурка сказала своє слово: «А ви не вагі, діду, не підвели! У кого пам'ятний прапор райкому комсомолу? У хлопців та дівчат з Липнянки...»

Станіслав ДЕРЕВ'ЯНКО, голова колгоспу «Правда» Добровеличківського району.

...! високосний везучий

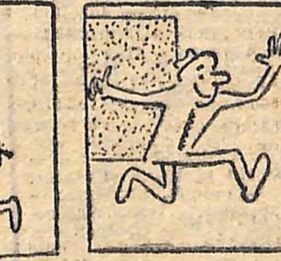
Кажуть, у високосному році найтрудніше живеється. І щастить у ньому рідко. Хіба?

мій маршрут. А часто-густо ставала на ковзані, були ліжні прогулянки... І ось після цих трудних випробувань поїздка до Луцька...

Дозвольте представити вам ще одного новорічного гостя редакції — Броніслава Куманського (с. Олександрівка).

...щасливого батька,

...ліжментника,

...ліжментника,

...ліжментника,

...ліжментника,

Новорічний вечір працівників Кіровоградського центрального університету. Фото В. КОВПАКА.

У лісі, ой у темному...

«... Редакційного завдання не виконав. Через бездоріжжя не було можливості добратися до тих лісиць, де вирощують лани. В Олександрівському лісництві, де я побував, лани не ростуть. Але там зустріли багато цікавого, про що і напишав оце.»

(3 усного пояснення слескоря).

Через п'ять хвилин по приїзді в районний центр Олександрівку я вже знав дещо про лісництво, яке знаходиться на території району. Всі, з ким мені довелося говорити, радили відітати Червоноперубаївські ліси. Там, мовляв, можна побачити новорічного номеру, там і лани.

Отже, залишався один варіант — Олександрівське лісництво. Недалеко, на околиці району. Разом з другим секретарем райкому комсомолу Михайлом Мошуренком їдемо до контори. Падає лютий сніг. В селі ліс тоне, а в лісі білють кодрою криває землю. По-лісі ніхто, свіже, настійне на ку можна дістати. Але, говорять мені, може статися так, що звадити не так швидко поберешишся, тож, можливо, і Новий рік доведеться там зустрічати. Вищо б і нічого, але ж — редакційне завдання...

Так один за одним відпадали варіанти побачити у віддаленій лісі. А так хотілося бі їм більше, що про Червоноперубаївські ліси. Там, мовляв, можна побачити новорічного номеру, там і лани.

Нашим гістом згодився бути помічник лісничого Іван Якович Юрчук. Він уже двадцять років працює в лісі, і кожне слово його — для нас ніби ісповідад довірного друга, цікава, жива, заучена розповідь. Сліди стежкою протоптано тут по урвищах і яругах. Ось і зараз його сліди залишаються на снігу, ведуть у глибину лісу. Іван Якович зупинився, прислухався. Чуємо і ми: тук-тук. Так і є — дзвіл. Примостилися між гілками шишок, він старанно добував з неї зернятка. Короткий шурхіт — і пуста шишка падає поруч з нами. Тут вже нималенька купка

їх збралася — «дятлова кузія». З гілки на гілку перелітають метушливі синиці. Їх називають квартирантами. На зиму вони тимчасово оселяються в шпаківнях, а весною охоче поступаються квартирами їх господарям.

Ось тут обдвал заєць. Ласував молоденькими гілячками куша. Ми, напевне, перекодили йому, бо сині зрихлений від швидкого стрибка. Що ж, вибачай, бухатий. Ми з добрими намірами прийшли в ліс. У нас нічого з собою немає, крім авторучки та фотоапарата.

Проті обережність ніколи не забива. Різких людей можна зустріти в лісі. І добрих, і злих. Для добрих він завжди відкриває свої таємниці, поведе в найпотемніші куточки. А для злих... На їх шляху стоять лісники. Нелегка в них робота. В будь-яку погоду вони обходять свої володіння. Стережись, і сокіра порубника, і рушниця бракон'єра. Буває, що справжній трагедії розігруються в лісі. Одного разу під Розумівкою бракон'єр застрелив самку оленя. Два доби блукав олень навколо того місця, де втрапив подругу, трубно ревів, клучив її. Люди не могли заснути від того жалісного реву. Бракон'єр, звичайно, одержав по заслугі.

В урочищі Бірки живе лісник Антон Черниченко. На лісовому кордоні стоїть його будинок. Далеко від людей, від протіжних доріг. Від будинку в усі боків розходяться стежки, по яких і вдень і вночі вирушає оглядати свою ділянку лісник.

В гайбині лісу ми натрапили на лігво козуля. Старанно розгребане листя, ще свіжі в'їтніки від пружного тіла тварини.

Закодають сюди в кабини. У ношуках їжі вони примамують із сусідніх лісів. Якщо зустріли розринуті коренівця — знай, що тут побували іклясті прищельці.

Взимку, коли тавстині шур снігу сховав від тварин їжу, лісники вивозять у ліс сіно, гілки з листям, яке заготовляли ще з літа. Біля таких ідвалів можна зустріти багатьох лісових мешканців. Обиди з двох — трьох «страд» до смаку їм.

А ліс веде далі. Зустрічаються вишочні дуби, сосни, яким близько ста років. І тут же, поруч, на піднятих схилах і горбах, зеленіють молоді насаджена сосни. Тільки за останні роки лісничого засадили тисячу гектарів так званих «неудобів», піднятих земля, про які хтось із олександрівців сказав: «Сюди б іде верболод — і точісенько тобі пустеля».

Та от таких «пустель» стає все менше. Так вилку влітку виростає зелений засіді. Працівники лісництва вирощують в шкільках саджанці і обсівають навколишні пустірі. Підрастає молодий ліс, міцніє, здоровіше наш степовий ліс.

В. ГАНОЦЬКИЙ.

ЖАК НАД! Пог'яблуєним садом достигало наддє-чир'я, він виходив з хати, сідав на ослоні біля куща розкішних мазли і, поклавши на коліна чорний тульський баян, брався тремувати свої шарубки паяси.

Баба Настя, сусіда Василя Фішенка, вже починала сердитись: — І що це за чоловік такий впертий!.. Цілий же день сидів у майстерні, орудував шилом та молотком, каміи вимудрував. А теперчки охота йому отав шляти...

Нарешті, після короткої паузи Василь Фішенко знову розтігав між свого тульського чарівника. І вже не набридливі гамі спливають над блуєним садом. Пітка Настя принішчала на порозі. Слухав диво-псію. І не може зблгнуги, як пароджується мелодія, що стає володарем всього світу. А в саду звучали акорди з «Аскольдовой мегли»...

Настав недільний день. Сусіди: знали: сьогодні Василь Фішенко ще зранку сміятиме зі своїм тульським чарівником. Та на превелике здивування бад Насті баяніст не з'явився на подвір'ї до самого заходу сонця.

А Василь Фішенко, зачинившись у світлиці, заштывав свою стареньку красуню перед мандриною в Перлопаськ. Отримав же від друзів листа: просять прийхати, подішити їй за святковим столом. А може, буде нагода виступити й на сцені!...

І ось нарешті Василь з'явився на подвір'ї. Вечором тишу хитнув стшшеним плач струн. Баби Насті здалося, що то ридання заскорбченої дівчини.

...Одлунала італійська серенада. І в залі на якусь мить змалася тиша. Тільки після цієї короткочасної паузи хлоплюпа хвилі оплесків. А в передньому ряду хтось вигукнув:

— Та це ж вона... Це ж скрипка верховинця... Погляди присутні у заводському клубі спрямовані на Кременю постать сального Мефодія Олександренка. То він кинув очю незрозумілу для всіх репліку. І тепер підвісив на повний зріст, повторює:

— Товаришу, це, це, будь ласка... І як сіл в крісло: — Невже це він, мій рятівник, зі «Логою скрипки»?

Старшина поклав йому, як гілка Василь повернувся з розвідки. — Подібних завдань у цьому році не матимом. Йди і готувай до мандрівки в село. Є спеціальне доручення командира полку.

— Не розумію... Яти повинен сьогодні? — Хоч і зараз... Ти найкращий у нас музикант. І на новорічному вечорі повинен довести, що в цій роті справжній козаряюги. Одним словом, ти повинен принести в село скрипку. На розшуки — доба!...

Василь повернувся раніше. Розпашілий од швидкої ходи, босий, він стояв перед старшином, протягаючи довгастий пакунок.

— Що це? — Скрипка. Скрипка верховинця. Тут в одній бабусі в комирині валадас. Кажє, що колись дід виміняв її у якогось верховинця за шуд цукру. Я дід баби за таку реальну американську черевину. Тепер треба вквітти цю верховинцю...

Новорічний концерт був короткий. Та вітка, яку роздарували кожному музикантї й співаки, довго не залишала бідиці. Найбільше було розмов про скрипаля.

— Ти ба, який скрожняга, цей Василь! Грав на гармошці під Знач'янюку. А не признавався, що кої ходи, босий, він стояв перед старшином, протягаючи довгастий пакунок.

— Що це? — Скрипка. Скрипка верховинця. Тут в одній бабусі в комирині валадас. Кажє, що колись дід виміняв її у якогось верховинця за шуд цукру. Я дід баби за таку реальну американську черевину. Тепер треба вквітти цю верховинцю...

Новорічний концерт був короткий. Та вітка, яку роздарували кожному музикантї й співаки, довго не залишала бідиці. Найбільше було розмов про скрипаля.

— Ти ба, який скрожняга, цей Василь! Грав на гармошці під Знач'янюку. А не признавався, що кої ходи, босий, він стояв перед старшином, протягаючи довгастий пакунок.

— Що це? — Скрипка. Скрипка верховинця. Тут в одній бабусі в комирині валадас. Кажє, що колись дід виміняв її у якогось верховинця за шуд цукру. Я дід баби за таку реальну американську черевину. Тепер треба вквітти цю верховинцю...

Новорічний концерт був короткий. Та вітка, яку роздарували кожному музикантї й співаки, довго не залишала бідиці. Найбільше було розмов про скрипаля.

— Ти ба, який скрожняга, цей Василь! Грав на гармошці під Знач'янюку. А не признавався, що кої ходи, босий, він стояв перед старшином, протягаючи довгастий пакунок.

кої ходи, босий, він стояв перед старшином, протягаючи довгастий пакунок.

— Що це? — Скрипка. Скрипка верховинця. Тут в одній бабусі в комирині валадас. Кажє, що колись дід виміняв її у якогось верховинця за шуд цукру. Я дід баби за таку реальну американську черевину. Тепер треба вквітти цю верховинцю...

Новорічний концерт був короткий. Та вітка, яку роздарували кожному музикантї й співаки, довго не залишала бідиці. Найбільше було розмов про скрипаля.

— Ти ба, який скрожняга, цей Василь! Грав на гармошці під Знач'янюку. А не признавався, що кої ходи, босий, він стояв перед старшином, протягаючи довгастий пакунок.

НОВОРІЧНИЙ СПОГІД

скрипка змів заставити говорити. А вона ж до самого серця торкається.

Через день — бій. Прорвано лівий фланг ворожої оборони. А на правому — наче фортеця. До висоти виршували вже нічка груп найзаповітніших хлопців. Та майже ніхто не повертався назад. Німецький кулемет не перестав сипати вогнем. Хоч би на хвилю хтось захкав йому пельку — можна було б проскочити через яр. Та ні ж — креше і креше.

А виходу нема нішого. Треба йти всім полком в атаку. У штабі дехто вже в розпачі: лянуть же хлопці. І в цю пекельну годину прийшов він, скрипалє Василь Фіщенко.

— Дозвольте мені податися туди. — В огнилу?

— Я прошу вас, товаришу полковник. Дозвольте. Є вихід. Пропову тутішим річкаком. А там — кілька метрів до їх гнізда.

Він пішов. Звав в'язку гранат, автомат. І скрипку. Пришав туюв її на плечак, замотавши в маскувальний халяг.

Минуло півгодини, а кулемет не стихав. І раптом за густою брамою верб звалася скрипка. Зчував Паташні. Безперервно стріляв у пачі ворожого дзота замінлив короткочасні черги. А потім одразу над долиною набубнявіла тиша. Лише скрипка оволоділа землею і небом.

Заслухався там, на псіотї. І в цю мить: — В атаку-у-у!

Висоту вилки. А Василь Фішенка знайшли на березі невеличкого ставу. На його шові червошла цяква крові. А білда рука стискала перебиту скрипку... — У пачаті, наче в могилі. Тіко і моторошно. Он лежить біля дереві кремезний Мефодій Олександренко. Він поранений в голову. Втратив зір. Після операції ще жодного разу не ворухнувся. А Василь весь перебітнований. Вшит шльица йому чоло, груди, ногу. Лежить, втулявнись поглядом — у стеко.

А поруч — на століку — скрипка. Теж пере'язана білою стрічкою. Хірург, виходячи з пачати, сказав: — Диняи: життя людини найдорожче, а йому скрипка, любовь, млідиша. Ну а видовище: гоїть чоловік рани на дереві!

Подивився на Олександренку. Зітхнув: «Мабуць, не підведешся. Здорово його різнуло...» Після подурія заринала підлога. Бренкнула струна. І певнаком невеличка кімната наповнилася снівом скрипки. У голос почав повнішати, наблраті сили, пробував вирватися на широкий простір. Скрипка верховинця знову говорила зі світом.

На порозі з'явився медсестра. Потім — хірург. Стояли мовчки, задивившись на блідого скрипаля. І слухали. Слухали чарівну співачку.

Раптом заскрипіло ліжко, на якому лежав Олександренко. Поранений заспогав. І трохи підвісив голову од подушки, прошепотів: — Яке це диво коїтсь на землі!.. А я думав, що це сон.

Хірург підішшов до Фішенка. — Спасибі. Ваша скрипка врятувала цього шогого. Він тепер житиме. Бо ще не народилась така людина, яка б не хотіла слухати цієї нік пісню, що йде од самих струн серця...

...Сліний совісав в своєму кріслі, потім знову стан на повний зріст: — Щей... Я дуже прошу... Хай він ще грає... Скрипка знову заспівала.

с. Ульяновка. Михайло ШЕВЧУК.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

СЕРЕДА, 1 січня. Перша програма. 10.05 — Теленовини. (М). 10.15 — «Понеділошк». Художній фільм. (М). 11.35 — «Сторінки музичного календаря». (М). 12.00 — Для старшокласників. «Маленькі люди — великі таланти». (НДР). 13.00 — «Шедевр». Ветхонеп — Дев'ята симфонія. (НДР). 14.10 — «В дні шкільних канікул». «Тін старого замка». Телевізійний багатосерійний художній фільм. 1 серія. (К). 14.50 — Мультифільм. (К). 15.15 — «Три топові п'я Пляндіас». Художній фільм. (К). 16.30 — «Білорусь — 50 років» (Мінськ). 17.00 — «3 днів народження». Новорічний випуск музичної розважальної програми. (М). 18.00 — «Новорічна карусель» (К). 19.00 — «Вдома по-американськ». Прем'єра телевізійного фільму студії «Укртелефільм». (К). 19.30 — «Новорічна карусель». Концерт. (К). 20.35 — Інформаційна програма «Час». (М). 21.00 — Вечір оперети. (К). 22.45 — Новорічна пошта «Голубого пошляка». (М).

ЧЕТВЕР, 2 січня. Перша програма. 11.00 — Телевісті. (К).

11.10 — В дні шкільних канікул. «Тін старого замка». Телевізійний багатосерійний фільм. 2 серія. (К). 17.05 — Наша офіша. (К). 17.10 — В дні шкільних канікул. «Зіронка». (К). 17.40 — Телевісті. (К). 18.00 — «3 чого починається рік». Репортаж з редакції радіопрограми «Маяк». (М). 18.50 — «Браслет-2». Художній фільм для дітей. (Кіровоград). 20.30 — Інформаційна програма «Час». (М). 21.15 — «Слово про дівину». Музична програма. (М). 22.15 — «Ферра — звичайний демон». Ляльковий спектакль. (М).

П'ЯТНИЦЯ, 3 січня. Перша програма. 10.00 — «Республіка «ШКІД». Художній фільм для дітей. (Кіровоград). 11.10 — В дні канікул. «Тін старого замка» 3 серія. (К). 17.30 — «Батьківщина». Альманах. (М). 18.00 — В дні шкільних канікул. Мультифільм. (К). 18.20 — Телевісті. (К). 18.40 — «До світла». Атеїстичний журнал. (Львів). 19.10 — «Кращі роки». Художній фільм. (Кіровоград). 20.30 — Естафета пошви. (М). 21.15 — Програма кольорового телебачення. Телевізійний театр мініатюр. «Яблуко Сфінкса». Спектакль за оновиданням О'Генні. (М). 22.15 — «Фізкультура і спорт». «Десять найсильніших спортсменів». (М). 22.45 — Концерт оркестру російських інструментів і хору Всесоюзного радіо і телебачення. (М).

СУБОТА, 4 січня. Перша програма. 9.00 — Гімнастика для всіх. (М). 9.45 — Теленовини. (М). 10.00 — «3 днів народження». (М). 11.00 — Наша офіша. (К). 11.05 — В дні шкільних канікул. «Тін старого замка».

4 серія. (К). 11.40 — «Батьківщина» далі йти на нас». «Як у той 18-й рік...». Літературно-музичний монтаж. (К). 12.10 — Художній фільм. (К). 14.00 — Атлас народів СРСР. «Киргизка РСР». (Фрунзе). 15.00 — Першість СРСР з хокею. «Динамо» (М) — «Автомобіліст». У перервах — теленовини. (М). 17.15 — «Погляд». Молодіжна програма. (К). 18.15 — М. Серапантєв. «Два базис». (М). 18.40 — Програма кольорового телебачення. (М). 19.40 — «На мериціанах України». (К). 21.20 — «Весна на Одері». Художній фільм. (К). 22.50 — «Веселій кінескоп». (К).

ПОКАЗУЄ МИКОЛАЇВ
СЕРЕДА, 1 січня. 10.05 — Телевізійні новини. (М). 10.15 — Художній фільм «Понеділошк». (М). 11.35 — Сторінки музичного календаря. (М). 12.00 — Для школярів. «Маленькі люди — великі справи». (НДР). 13.00 — Дев'ята симфонія Ветхонєна. (НДР). 14.10 — Для дітей. Телевізійний фільм «Тін старого замка». 1 серія. (К). 14.50 — Художній фільм «Сказання про землю свірску». 16.30 — Радянський Білорусь — 50 років. (Мінськ). 17.00 — «3 днів народження». Новорічний випуск. (М). 18.00 — «Цірк люблять всі». (М). 19.00 — Телевізійний фільм «Вдова по-американськ». (К). 19.30 — «Новорічна карусель». (К). 20.35 — Програма «Час». (М). 21.00 — Вечір оперети. (К). 22.00 — Новорічна пошта «Голубого вошляка». (М).

ЧЕТВЕР, 2 січня. 11.10 — Для дітей. Телевізійний фільм «Тін старого замка». 2 серія. (К). 17.10 — Для дітей. «Зіронка». (К). 17.40 — Телевізійні вісті.

(К). 19.00 — Телевізійний фільм «Ми чоловіки». 19.25 — «Ревеліка». Молодіжна програма. 20.10 — Документальний фільм. 20.30 — Програма «Час». (М). 21.15 — «Слово про дівину». Музична програма. (М). 22.15 — «Ферра — звичайний демон». Лялькова вистава. (М). 23.05 — «Тільки факти». (М).

П'ЯТНИЦЯ, 3 січня. 11.00 — Для дітей. Телевізійний фільм «Тін старого замка». 3 серія. (К). 17.30 — «Батьківщина». Телевізійний альманах. (М). 18.00 — Мультифільм «Вонка у триде'ятому царстві». (К). 18.20 — Телевізійні вісті. (К). 18.40 — Атеїстичний журнал «До світла». (Львів). 19.10 — Художній фільм «Вона захищає Батьківщину». 20.30 — Естафета пошви. (М). 21.15 — Програма кольорового телебачення. (М). 22.15 — «Фізкультура і спорт». (М). 22.45 — Концерт. (М).

СУБОТА, 4 січня. 9.00 — Гімнастика для всіх. (М). 9.45 — Телевізійні новини. (М). 10.00 — Актуальний екран. 11.05 — Для дітей. Телевізійний фільм «Тін старого замка». 4 серія. (К). 11.40 — «Як у той 18-й рік...». Літературно-музичний монтаж. (Львів). 12.15 — Телевізійний фільм «Зимовий дуб». 1 «Син артилериста». (М). 12.50 — В ефірі «Молодість». (Ленінград). 14.00 — Атлас народів СРСР. «Киргизка РСР». (Фрунзе). 15.00 — Хокей: «Динамо» (Москва) — «Автомобіліст». 17.15 — Молодіжна програма «Погляд». (К). 18.15 — М. Серапантєв — «Два базис». Телевізійна пошляка. (М). 18.40 — Програма кольорового телебачення. (М). 20.50 — «На мериціанах України». (К). 21.20 — Кінопрограма. 23.00 — «Веселій кінескоп». (К).

АВТО-МОТО-ЛОТЕРЕЯ 1969 р.

Прийнято рішення провести в 1969 році Четверту автомотолотерею ДТСААФ.
Нова автомотолотерея випускається на суму 80 мільйонів карбованців з підрозділом на два випуски. По першому на суму 50 мільйонів карбованців тираж вииграшів відбудеться в липні 1969 року, а по другому випуску — на суму 30 мільйонів карбованців — у грудні.
У двох тиражах буде розіграно 1.000.000 ревових і грошових вииграшів. В їх числі 640 автомобілів «Волга», 960 — «Москвич», 412, 1280 — «Запорожень-968В», десятки тисяч мотоциклів різних марок, моторолерів, моделей, кованих підвісних моторів, радіоприймачів «ВЕФ-трансстор-12».

Продаж білетів першого випуску Четвертої автомотолотереї ДТСААФ почнеться в січні 1969 року.

(Кор. ТАРС).

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

Наша адреса і телефони

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефони: секретаріату — 2-45-35, відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Дмитрова обласного управління по пресі м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

БК 01302. Индекс 01197. Зам. № 6634. Тираж 50 000.